

Neděle 20.8.2006 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Text: „*Netrapte se žádnou starostí...*“ (Fp 4, 6-7)

Křesťanské bohoslužby vyhledávají lidé většinou proto, že hledají Boha a Jeho pomoc. Také my jsme dnes přišli a každý ve své situaci něco čekáme. Jsme tu tak trochu jako v čekárně lékařské ordinace: *čekáme na Boží slovo*. Přicházíme se svými starostmi, bolestmi, úzkostmi a čekáme, co nám k tomu Pán Bůh řekne. Ale zároveň tu jsme jako v jakési ordinaci, protože slyšíme diagnózu a dokonce dostáváme „léky“ (možná někdy *kapky*).

Všichni potřebujeme radu, posilu, povzbuzení a Boží požehnání... A to proto, že žijeme ve složitém světě a život sebou přináší různá překvapení, starosti, zkoušky, problémy. A my často tyto situace nezvládáme. Protože na některé věci nestačíme a protože děláme chyby, dostáváme se do napětí a stressů, které nám nedělají dobře. Dá se s tím něco dělat? Ano.

1. Bůh o nás ví

V Bibli jsme dnes otevřeli text, který mluví do situací, které známe z každodenního života. Mluví o cestě, která vede ze stressů všedního dne k Božímu pokoji. Je to cesta pro ty, kdo důvěřují Bohu anebo se to učí a chtějí učit. A na této cestě získáme různé zkušenosti s Boží pomocí, pokojem a ochranou.

Biblické verše nám přináší několik důležitých informací:

- a) *Nejsme na život sami* – je s námi živý, všemohoucí Bůh,
- b) *Náš Bůh nás miluje* – to je charakteristika Jeho vztahu k nám, Jeho jednání s námi. On chce, abychom důvěřovali Jeho lásce,
- c) *Náš Bůh a nebeský Otec, nám nabízí pomoc* pro život, jaký je,
- d) *On stačí na všechny potřeby našeho života*.

Celá Bible je plná svědectví o tom, jak Bůh hledá člověka v jeho nouzi a jak lidé volají k Bohu ve své potřebě (*Žalmy!*, Izajáš + Jeremiáš 29,14 - *Boží úmysly s námi jsou úmysly o pokoji a ne o trápení!*) Pak je to Pán Ježíš Kristus, který pokračuje v tradici biblického vyučování a ukazuje lidem, kde najdou pomoc, posilu a naději svého života – Mt 11,28 *Pojďte ke mně všichni!*) - Dnes máme před očima pozvání ap. Pavla – „*Netrapte se!*“ Kazatel Pavel dobře rozuměl Božím úmyslům s námi a měl s tím osobní zkušenosti... Věděl, že Bůh nechce, aby náš život byl trápením. Proto křesťany povzbuzuje k víře a k modlitbám... Ví, že Bůh má pro nás něco kvalitativně jiného. Není to život bez bolestí, bez slz, bez trápení, jak bychom si to asi všichni přáli. Ale je to život v důvěře v Boží lásku, dobrotu a milosrdenství.

V čem spočívá tajemství té Boží pomoci, o které dnes mluvíme? Spočívá v tom, že Bůh v JK vzal na sebe naše nemoci, bolesti a hříchy. On umíral za ně a s nimi, vzal je na kříž. Proto je můžeme odevzdávat Jemu a prožívat, že je Pán nese s námi, že nám přichází na pomoc.

2. Nemáme se starat víc než je třeba

Bůh mluví s námi o tom, že víra v Něho, víra v Ježíše Krista znamená konkrétní pomoc pro náš každodenní život. Vnitřní spojení s Pánem Ježíšem přináší křesťanům rovnováhu a uvádí je „do radosti“. Vědomí Boží blízkosti ve všech situacích dává věřícímu člověku sílu k tomu, aby se vyrovnal se všemi životními okolnostmi.

Vyučování ap. Pavla je ovšem dost „odvážné“. Píše doslova: „*O nic nebudte pečliví!*“, „*O nic se nestarejte!*“, „*Netrapte se žádnou starostí!*“. Napadá nás, že to tak snad mohlo platit pro ten starověký svět. Ale do situace dnešní doby nám to vůbec nezapadá! Připadá nám to hodně zjednodušené. Vždyť to nejde, abychom se nestarali! Kdo se dnes nestará, o tom řekneme, že je nezodpovědný.

Pavlova rada vychází z biblického vyučování. V Žalmech, u Izajáše nebo jinde jsme povzbuzováni k tomu, abychom důvěřovali Bohu a mluvili s Ním o svých potřebách. Ovšem Pavel navazuje nejvíc na to, co kázal Boží Syn Ježíš Kristus: „*Nepečujte, nedělejte si starosti!*“. Pán Ježíš znal dobře náš svět a lidské srdce. On viděl kolem sebe, jak snadno se

lidé stávají otroky svých starostí. Věděl, jak se z každodenních starostí stávají rychle trápení. Proto se k nám přibližuje a vysvětluje, že ke každodenním starostem máme zaujmout jiný postoj: *máme důvěřovat Bohu*. Tak to platí i pro nás: klíčem, kterým se otevírají dveře k Božímu pokoji je důvěra v Boží lásku, v Boží velké milosrdenství.

Proto tím prvním důrazem dnešního vyučování je výzva „*Nestarejte se více než je třeba! Důvěřujte svému Bohu!*“ Pokud se někdo z vás cítíte takovými radami zaskočení, protože věřící nejste, zkuste věřit Bohu, důvěřovat Jeho slovu, věřit Boží lásce a uvidíte, že se před vámi otevře nová cesta, objeví se možnosti, které jste dosud neznali.

3. Své starosti/svá břemena můžeme odevzdat v modlitbě

Apoštol nám radí, abychom se nestarali a hned nám říká, co máme dělat jiného. Máme se *modlit*. V osobní modlitbě máme odevzdat Pánu Bohu své starosti a připomínat si, že On ve své lásce má pro nás pomoc. – Snad nám může k vysvětlení dobře posloužit jedna ilustrace. Víte, že si můžeme nechat pojistit auto, byt, dům nebo vlastní život proti různým rizikům a nebezpečím. V případě „pojistné události“ pojišťovna uhradí pouze ty škody, které vznikly okolnostmi, proti kterým jsme byli pojištěni. Trochu podobně je tomu v našem duchovním životě. Když se modlíme a svěřujeme konkrétní starosti Bohu, On přebírá za tuto oblast našeho života odpovědnost. To neznamená, že se to vyřeší „samo“, že to Pán Bůh nějak zařídí. To znamená tolik, že se nemusíme zbytečně starat a trápit. To znamená, že určitá věc je v Božích rukou.

V našem textu apoštol jmenuje 2 oblasti, které nám naši situaci ztěžují. Mluví o srdci a myslí. Srdce a mysl jsou zrovna oblasti, které leží v určitém smyslu mimo naši kontrolu. Poznáme to většinou tehdy, když se něco nečekaného přihodí. Okamžitě, nezávisle na našem rozumu a naší vůli začínají pracovat naše emoce, naše fantazie, dávají se do pohybu myšlenky. A my dostaneme strach, jsme plní úzkosti, jsme ustrašení a bezradní...

Pokud se určitá situace nevyřeší, myslíme na svůj problém ráno, když se probudíme, večer, když jdeme spát, a mezitím od rána do večera. Jako Boží děti však můžeme jít cestou důvěry a modlitby. Poznáme, že Bůh odpovídá a jedná: uklidňuje naše vylekané srdce, upokojí naši mysl. Jinými slovy: *Bůh nám dává svůj pokoj!*

4. Dar a ochrana Božího pokoje

Všechna Boží péče o nás směřuje právě k tomuto cíli: k pokoji. O něm mluvil Bůh se svými lidmi už ve SZ. Podobně to slyšíme z Ježíšových slov: „*Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!*“ (Jan 14,27) - Apoštol Pavel píše křesťanům o tom, že Bůh odpovídá na důvěru svých dětí jedinečným způsobem: *dává pokoj*. Možná bychom si někdy přáli spíše to, aby Bůh vyhověl našim přáním a dal nám to, po čem toužíme. Ale On to zařídil ve své moudrosti ještě lépe. On nás naplňuje svým pokojem a tak ty „nezkrotné“ oblasti našeho nitra, ta centra našich úzkostí a strachů bere pod svou kontrolu... *Nejsou* to naše modlitby, které nám přinesou pokoj, *není* to naše víra, která vypůsobí pokoj. *Je to náš Bůh, kdo dává pokoj*. My nevíme, jak se to děje, nedokážeme pochopit, co se vlastně děje. Ale my jsme svědky toho, **ŽE SE TO DĚJE!!!** Můžeme se radovat z daru Božího pokoje, který „*střeží naše srdce i mysl v Kristu Ježíši*“.

Kdo by si nepřál odložit každodenní zátěž?! Kdo by nechtěl odložit starosti a trápení, se kterými se probouzí a kvůli kterým nemůže nejednou usnout?! Všichni!

Jděme Boží cestou! U křesťanů to může znamenat nový začátek, obnovu ve víře a změnu vnitřních postojů. U nevěřících, upřímně hledajících lidí to může být začátek života s Bohem. Využijme možnost, kterou nám Bůh připravil! Dejme se cestou, na kterou nás Bůh zve! Jsem přesvědčen, že právě zde, na rovině každodenních potřeb a starostí se odehrávají ty nejdůležitější zápasy víry. Zde se rozhoduje o tom, jakými jsme křesťany, zda vítězíme nebo prohráváme, zda se dostáváme do vleku událostí anebo navzdory tomu, co se děje, zůstáváme svobodnými a radostnými lidmi. A o to se Pánu Ježíši jedná: aby to tak bylo. Abychom důvěřovali Bohu a žili s Božím pokojem v srdci.

(Praha 19.8.2006 – B. Kaleta)

